

Η ΖΩΗ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ 63 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΖΩΗΣ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Ό,τι θυμάται ο καθένας χαίρεται, ή κάθε πέρσι και καλύτερα

Σήμερα ήρθε η ώρα απολογισμού των εντυπώσεών μου από τη ζωή στην Αυστραλία ύστερα από 63 χρόνια και φυσικά βασίζεται σε δικές μου εμπειρίες. Είμαι σίγουρος πως ο καθένας σας έζησε διαφορετικά και πιθανόν να διαφωνήσετε με τα συμπεράσματά μου. Όμως, ελπίζω πως όλοι θα συμφωνήσουμε ότι είναι μια φιλόξενη χώρα, με ευνοούμενη δημοκρατία και υποδειγματικό πολυπολιτισμό.

Ασφαλώς, η αγάπη μας για την μητέρα Ελλάδα είναι αδιαπραγμάτευτη και η αφοσίωσή μας στην δεύτερη πατρίδα μας δεδομένη.

Ομολογώ, πως όταν έφτασα στην Αυστραλία το 1957 αναγνώρισα πολύ γρήγορα τη σωστή επιλογή των γονιών μου για την μετανάστευσή μας, αν και δεν μείωσε τη νοσταλγία μου για την Ελλάδα και την Αίγυπτο.

Νεώτατος, σχεδόν 22 χρόνων είδα τις καλές προοπτικές για εμένα και την οικογένειά μου, όπως σχεδόν όλοι μετανάστες της γενιάς και όσοι δεν εκμεταλλευτήκαμε σωστά τις ευκαιρίες που μάς πρόσφερε η αποτυχία ήταν αποκλειστικά δική μας, έστω και δικαιολογημένα. Είναι, όμως, η Αυστραλία τού 1957 για τον μέσο πολίτη ίδια το 2021; Όχι βέβαια. Είναι καλύτερη; Εμφατικά όχι. Αλλά επιτρέψτε μου κάποιες συγκρίσεις.

Το γεγονός ότι οι οικογένειες σήμερα απολαμβάνουν καλύτερο βιοτικό επίπεδο οφείλεται στην ευημερία που εξασφάλισε η πρώτη γενιά, με τις ευκαιρίες που βρήκε και εκμεταλλεύτηκε για να δημιουργήσει την οικογενειακή περιουσία.

Όλοι, ή σχεδόν όλοι οι πολυεκατομμυριούχοι μετανάστες ανήκουν στις γενιές τού '50, τού '60 και κάπως τού '70. Οι νέες γενιές ευημερούν σαν επιστήμονες, διευθυντές επιχειρήσεων και μεγαλοεπενδυτές επειδή η οικογένεια τους χάρισε αυτές τις δυνατότητες, είτε με κεφάλαια ή με μόρφωση.

Πιο πρακτικά θα υπενθυμίσω τί είχαμε τότε και μάς τα πήραν πίσω μικρόμυαλοι και ατάλαντοι πολιτικοί.

Το 1957 ο μετανάστης μπορούσε να αγοράσει ένα μαγαζάκι γειτονικό και σε μερικά χρόνια να το κάνει εμπορικό κέντρο, να αγοράσει ένα παλιό σπίτι φθηνά ίσως και χωρίς προκαταβολή, να το επισκευάσει τα Σαββατοκύριακα

Older Australians

Australians enjoy one of the **highest life expectancies** in the world.

Australians aged 55 years and over contribute **\$74.5 billion** each year in unpaid caring and voluntary work

AN AGEING POPULATION. **BY 2050, AROUND ONE QUARTER OF AUSTRALIANS WILL BE AGED 65 YEARS AND OVER**

1 in 3 Australians aged 65 years and over come from diverse cultural and linguistic backgrounds.

Declining Workforce Ratio

MORE THAN 1 in 4 OLDER AUSTRALIANS LIVE IN POVERTY.

People aged 65 years and over make up **7%** of the homeless population

\$80% OF ALL AUSTRALIANS AGED 65 YEARS AND OVER RELY ON THE AGE PENSION.

3 in 4 people aged 85 yrs or over live in private dwellings

2014 Face the Facts www.humanrights.gov.au/face-facts

Το 1957 ο εργαζόμενος έβλεπε τον μισθό του να αυξάνεται κάθε τρεις μήνες ανάλογα με την άνοδο στον τιμάρθμο, ενώ σήμερα ο εργαζόμενος δεν βλέπει αύξηση ούτε κάθε τρία χρόνια.

και να το πουλήσει με μεγάλο κέρδος. Σήμερα, ο νεομετανάστης δυσκολεύεται ν' αγοράσει το πρώτο του σπίτι για να στεγάσει την οικογένειά του.

Το 1957 τα μεγάλα καταστήματα λειτουργούσαν 5,5 ημέρες και μέχρι τις 5.30 το απόγευμα, για να έχουν την ευκαιρία να προσδεύσουν τα μικρομάγαζα. Που έχουν εξαφανιστεί από τότε που οι πολιτικοί επέτρεψαν στα μεγάλα καταστήματα να λειτουργούν όλες τις ημέρες της εβδομάδας και μέχρι τις 10 το βράδι.

Εντάξει, ξέρω πως το έκαναν για να δημιουργήσουν νέες θέσεις εργασίας και να εξυπηρετούνται οι πελάτες, επειδή είναι φιλόξενοι και νιάζονται για την βολή των πελατών τους. Όμως, στην πραγματικότητα έκλεισαν πολλές χιλιάδες μαγαζιά και τα παιδιά τους κατάντησαν να γεμίζουν ράφια στα σουπερμάρκετ, αντί να εργάζονται στην οικογενειακή επιχείρηση για να αναπτυχθεί.

Το 1957 ο εργαζόμενος έβλεπε τον μισθό του να αυξάνεται κάθε τρεις μήνες

ανάλογα με την άνοδο στον τιμάρθμο, ενώ σήμερα ο εργαζόμενος δεν βλέπει αύξηση ούτε κάθε τρία χρόνια.

Για να αντιμετωπιστεί το κόστος κάθε παιδιού, υπήρχε επίδομα δύο λιρών το μήνα για την μητέρα και οι εργασιμες ώρες μειώθηκαν από 40 στις 38. Περσμένα μεγαλεία, γιατί οι 38 ώρες έγιναν τώρα 50 και 60 την εβδομάδα.

Ας αναφερθούμε τώρα και στην Παιδεία, με την απόφαση της κυβέρνησης Ουίτλαμ να καταργήσει τα δίδακτρα στα πανεπιστήμια την 1η Ιανουαρίου 1974. Σήμερα οι φοιτητές πληρώνουν ή δανείζονται \$112.134 για να σπουδάσουν γιατροί ή οδοντίατροι και \$89.706 για άλλες επιστήμες στην lucky country.

Το 1957 υπήρχαν φτωχοί στην Αυστραλία, όπως υπάρχουν σήμερα παρά το αμίμητο τού πρώην πρωθυπουργού, Μπομπ Χόουκ, πως το έτος 2000 δεν θα υπάρχουν φτωχά παιδιά στην Αυστραλία. Οι βιομήχανοι και τραπεζίτες φίλοι τού Μπομπ Χόουκ ξεκαρδίστηκαν με το ανέκδοτο, αλλά ο Χόουκ είχε δίκιο γιατί γνώριζε τις δυνατότητες της χώρας του να εξαλείψει την φτώχεια του. Όμως, άλλοι μεν βουλαί ανθρώπων άλλα δε Θεός κελεύει και η φτώχεια είναι ενδημική για εκατοντάδες χιλιάδες Αυστραλούς.

Κάθε βράδι υπάρχουν στην Αυστραλία περισσότερα από 165.000 άτομα τα οποία δεν έχουν πού την κεφαλήν κλίνει. Εξάλλου, σύμφωνα με στατιστική, το 2020 υπήρχαν 3,24 εκατομμύρια άτομα (13.6%) που ζούσαν κάτω από το όριο της φτώχειας, ανάμεσά τους 774.000 παιδιά (17,7%) και 424.800 νεαρά άτομα.

Γιατί αυτός ο ξεπεσμός σε μια από τις πλουσιότερες χώρες στον κόσμο; Πιστεύω και το έχω γράψει μυριάδες φορές, αιτία της φτώχειας είναι στην Αυστραλία είναι η μείωση τού φόρου εισοδήματος για τις μεγάλες επιχειρήσεις από 47% στο 29%.

Δεν είναι δυνατόν για μια χώρα να μειώνει το εισόδημά της χωρίς ν' αυξάνονται οι φτωχοί της και η κατάσταση θα χειροτερεύσει με αύξηση της φτώχειας από την Πανδημία.

Παρόλα αυτά, πιστεύω ακράδαντα πως η Αυστραλία είναι μια από τις λίγες χώρες που αξίζει να ζει κάποιος και γι' αυτό είμαι αισιόδοξος για το μέλλον της.